

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú **B. Z.**, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach, dieťaťa rodičov **D. Z.**, zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie v Košiciach, Štúrova 20 a **Mgr. K. Z.**, zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Štefánikova 26 za účasti starej matky D. S.S., zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie v Košiciach, Štúrova 20, **o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, nariadení predbežného opatrenia o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a o zverení maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky a nariadení predbežného opatrenia**, vedenej Okresným súdom Košice II pod sp.zn. 45 P 206/2012, o dovolaní otca maloletej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 5. novembra 2012 sp.zn. 8 CoP 456/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 10. septembra 2012 č.k. 45 P 206/2012-10 dočasne zveril maloletú B. Z. do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky D. S..
Uznesením z 12. septembra 2012 č.k. 25 P 237/2012-13 zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia otca maloletej, podaný dňa 11. septembra 2012, ktorým sa domáhal, aby konajúci súd dočasne zveril maloletú B. do jeho osobnej starostlivosti a zaviazal matku maloletej prispievať na jej výživu. Proti obom uzneseniam podal otec maloletej odvolanie.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 27. septembra 2012 sp.zn. 8 CoP 396/2012 vrátil prvostupňovému súdu vec ako predčasne predloženú, nakoľko dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na spojenie vecí (§ 112 ods. 1 O.s.p.) a uložil mu povinnosť spojiť veci vedené pod sp.zn. 25P 237/2012 a 45P 206/2012 na spoločné konanie.

D. S., stará matka maloletého dieťa, zobrala späť svoj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala zveriť maloletú do jej náhradnej osobnej starostlivosti a navrhla toto konanie zastaviť. Uviedla, že výchova maloletej B. v súčasnosti prebieha tak, že dieťa sa zdržiava tak u svojho otca, ako aj podľa svojho želania v jej starostlivosti. Konštatovala, že maloletej B. v doterajšom výchovnom prostredí nehrozí žiadna ujma, preto nie sú splnené zákonné podmienky pre jej zverenie do starostlivosti otca predbežným opatrením.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 5. novembra 2012 sp.zn. 8 CoP 456/2012 pripustil späťvzatie návrhu starej matky na nariadenie predbežného opatrenia, zrušil uznesenie Okresného súdu Košice II z 10. septembra 2012 č.k. 45 P 206/2012-10 a konanie o nariadení predbežného opatrenia v tejto časti zastavil. Potvrdil uznesenie z 12. septembra 2012 č.k. 25P 237/2012-13. Odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvého stupňa, že neboli splnené zákonne podmienky pre vyhotovenie návrhu otca, ale nestotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, konkrétne, ak v odôvodnení uviedol, že návrh otca zamietol preto, že už predbežným opatrením upravil dočasne pomery maloletej tak, že ju zveril dočasne starej matke, pretože jej matka, ktorej bola maloletá doposiaľ zverená, sa nachádza v zadrživacej väzbe v M. a stará matka v plnom rozsahu supluje starostlivosť matky o maloletú v jej doterajšom výchovnom prostredí. Odvolací súd dospel k presvedčeniu, že v tomto prípade nebola preukázaná potreba dočasne upraviť pomery účastníkov konania, nakoľko nebola osvedčená ani danosť práva, lebo nebolo preukázané, že by maloletej B. hrozila bezprostredná ujma, odôvodňujúca ingerenciu súdu formou nariadenia predbežného opatrenia. Z obsahu spisu, konkrétne z vyjadrení otca, starej matky a kolízneho opatrovníka nepochybne vyplynulo, že výchova a starostlivosť o maloletú je spontánne zabezpečovaná v súčasnej dobe predovšetkým jej otcom, u ktorého sa zdržiava, odkedy sa jej matka nachádza v zadrživacej väzbe v M. Otca v jeho výkone rodičovských práv nikto neruší, ani neobmedzuje (stará matka napriek tomu, že jej maloletá bola zverená do dočasnej starostlivosti vykonateľným rozhodnutím, rešpektovala vôľu maloletej zotrvať v starostlivosti otca a nedomáhala sa núteného výkonu rozhodnutia súdu) a je jej zákonným zástupcom, čo vyplýva priamo zo zákona, preto neboli splnené zákonné predpoklady nariadenia predbežného

opatrenia, pretože neexistuje naliehavosť ingerencie súdu do pomerov účastníkov. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na späťvzatie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia starou matkou, z ktorého bolo zrejmé, že nemá ani v úmysle brániť otcovi v starostlivosti o maloletú. Odvolací súd ďalej uviedol, že predbežné opatrenie má slúžiť na dočasné zabezpečenie ochrany porušených a ohrozených práv účastníkov konania, pričom jeho použitie je namieste, ak sa vyžaduje okamžitý zásah súdu. Nevyhnutným predpokladom pre vyhovenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je naliehavosť potreby predbežnej úpravy pomerov. V konaniach starostlivosti súdu o maloleté deti je prioritný záujem dieťaťa a iba v prípade bezprostredného ohrozenia zdravia dieťaťa, či osvedčenia iného závažného dôvodu, je namieste predbežným opatrením rozhodnúť pred rozhodnutím v merite veci. Rozpory medzi rodičmi maloletej, resp. príbuznými a rodičmi maloletej nemôžu byť bez ďalšieho dôvodom pre okamžitú ingerenciu súdu vo forme nariadenia predbežného opatrenia. Pretože v tomto prípade otec maloletej nepreukázal, že by život a zdravie maloletého dieťaťa bolo bezprostredne ohrozené, ani iný závažný dôvod, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Keďže navrhovateľka – stará matka dieťaťa zobrala návrh na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť a z postoja otca maloletej v konaní (odvolaním napadol rozhodnutie súdu o dočasnom zverení maloletej do starostlivosti starej matky) podľa názoru odvolacieho súdu vplynulo, že so späťvzatím súhlasí, odvolací súd pripustil späťvzatie návrhu podľa 208 O.s.p., zrušil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým zveril maloletú do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky a konanie o tomto návrhu zastavil.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu do výroku, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia, a to dočasného zverenia maloletého dieťaťa do jeho výchovy, podal dovolanie otec maloletej, ktorý ho v tomto rozsahu žiadal zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku dôvodil s poukazom na § 237 f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť podľa § 241 ods. 2 písm. a/,b, /c / O.s.p. Uviedol, že v dôsledku závažného pochybenia v postupe odvolacieho súdu boli porušené jeho procesné práva – vyjadriť sa k veci a vysloviť svoj súhlas/nesúhlas so späťvzatím návrhu na vydanie predbežného opatrenia, čím mu nepochybne bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že svoje vyjadrenie, v ktorom uviedol svoj súhlas so späťvzatím návrhu, doručil

súdu 7. novembra 2012, pričom už 5. novembra 2012 odvolací súd v uznesení uviedol, že sa nevyjadril a sám vyvodil jeho súhlas, vzhľadom k jeho odvolaniu proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh. Namietal i rýchlosť, ktorou súd vo veci rozhodol a tiež, že súd prvého stupňa – vzhľadom na dôvod, ktorý viedol k zamietajúcemu rozhodnutiu – jeho návrh v zásade vecne neposudzoval. Dôvod jeho zamietnutia to nevyžadoval. A rozhodujúce skutočnosti, ktoré mali zakladať dôvod na zverenie maloletej B. do jeho starostlivosti, nechal opomenuté. Až odvolací súd ako súd druhej inštancie – ktorému však prináleží právomoc prieskumná – posúdil jeho návrh z vecno-právneho hľadiska. Takýmto postupom mu však bola odňatá jedna súdna inštancia. V odvolacom štádiu konania už nemal možnosť k skutočnostiam odôvodňujúcim iný záver odvolacieho súdu o naliehavosti jeho zásahu zaujímať akékoľvek stanoviská, alebo aspoň spochybňovať a vyjadrovať sa aj k ich právnej relevantnosti. Znemožnenie realizácie procesných práv účastníka v takomto prípade je prakticky dôsledkom nerešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolacím súdom, lebo účastníkovi konania odopiera možnosť prieskumu správnosti nových skutkových zistení. Záverom uviedol, že vzhľadom na už očakávaný postup dovolacieho súdu, ktorý sa po zistení základnej vady konania pravidelne obmedzí len na usmernenie súdnej praxe, čo do aplikácie Občianskeho súdneho poriadku a závery týkajúce sa veci samej – zvlášť pokiaľ ide o aplikáciu hmotného práva – ponechá stranou, poukazuje na osobitnú potrebu posúdenia otázky naliehavosti zásahu súdu do pomerov maloletého dieťaťa, posúdením záujmu maloletého dieťaťa za situácie, ak rodič, ktorému bolo dieťa zverené, mu z objektívnych dôvodov osobnú starostlivosť poskytnúť nemôže a druhý z rodičov síce fakticky osobnú starostlivosť vrátane ostatných rodičovských práv a povinností vykonáva, avšak bez akéhokoľvek legálneho rámca. Tvrdenie, že ho v tomto výkone nik neruší (podložené späťvzatím návrhu na vydanie predbežného opatrenia) je unáhlené a irelevantné. S osobitným dôrazom poukázal na mimoriadnu potrebu posúdenia (aj) tejto otázky dovolacím súdom, nakoľko prístup k súdu a k dovolaciemu konaniu, má byť zabezpečený nielen pre otázky procedurálne, ale najmä pre otázky merita veci; v opačnom prípade – vychádzajúc z doterajšej praxe dovolacieho súdu – možno dovolanie považovať za prostriedok ochrany výlučne procesných práv, vo vzťahu k ostatným atribútom zákonného rozhodnutia celkom nadbytočný a nepotrebný, nakoľko prakticky v poslednej inštancii vo veci samej vždy rozhodujú krajské sudy.

Matka maloletej a ako aj stará matka vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho navrhli ako neprípustné odmietnuť. Uviedli, že otec maloletej v dovolaní výslovne uviedol rozsah,

v ktorom napáda rozhodnutie odvolacieho súdu a prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a to, že sa mu, ako účastníkovi konania, odňala možnosť konať pred súdom. Ako je však zrejmé z obsahu uznesenia odvolacieho súdu sp.zn. 8 CoP 456/2012 o pripustení späťvzatia návrhu starej matky, zrušení uznesenia prvostupňového súdu a zastavení konania, rozhodol odvolací súd prvým výrokom svojho uznesenia. Otec maloletej však výslovne v dovolaní uviedol, že dovolaním napáda druhý výrok napadnutého uznesenia. So zreteľom na uvedené nemožno identifikovať, akú súvislosť by malo mať odňatie možnosti otcovi konať pred súdom, ktorého sa mal dopustiť odvolací súd vo vzťahu k rozhodovaniu o odvolaní otca maloletej proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o zverení maloletej do výchovy starej matky, ktoré našlo svoje vyjadrenie v prvom výroku uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 5. novembra 2012 s prípustnosťou otcovho dovolania voči druhému, potvrdzujúcemu výroku označeného uznesenia odvolacieho súdu. Poukázali na to, že § 96 O.s.p. sa vzťahuje nepochybné na späťvzatie návrhu na začatie konania vo veci samej. Explicitne to vyplýva z formulácie obsiahnutej v tomto zákonnom ustanovení, a to predovšetkým z ods. 1, v ktorom sa uvádza, že navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a z ods. 2, v ktorom je výslovne uvedené, že súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí. Tretí odsek citovaného zákonného ustanovenia uvádza, že nesúhlas odporcu so späťvzatím nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide späťvzatie návrhu na rozvod manželstva, alebo určenie, či tu manželstvo je, alebo nie je. Osobitosť úpravy týkajúcej sa predbežného opatrenia vo vzťahu ku konaniu vo veci samej vyplýva, okrem iného, aj z ustanovenia § 75 ods. 8 O.s.p., v ktorom, v prípade, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol odmietnutý, alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o odmietnutí, alebo zamietnutí, ale dokonca ani prípadné odvolanie navrhovateľa. Poukázali na to, že odvolací súd otcovi priznal viac práv, ako mu z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, keď mu doručoval podanie starej matky, ktorým táto vzala svoj návrh na nariadenie predbežného opatrenia späť.

Kolízny opatrovník sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je "ďalším odvolaním", ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd a že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý.

Dovolanie v danom prípade smeruje len proti jednému z výrokov uznesenia odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je podľa § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V § 239 ods. 3 O.s.p. sú ale uvedené uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým dovolanie nie je procesne prípustné, i keď prípadne vykazujú znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. takto spod úpravy danej § 239 ods. 1

a 2 O.s.p. vyníma určité uznesenia (medziiným uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení), proti ktorým v dôsledku toho dovolanie podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

Dovolanie otca maloletej, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

Dovolanie v predmetnej právnej veci by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p., ktoré vady dovolací súd skúma vždy bez ohľadu na to, či sú v dovolaní namietané (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolateľ v danej veci nenamietal vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a dovolací súd procesné vady tejto povahy ani nezistil. Otec maloletej ale tvrdí, že odvolací súd tým, že rozhodol skôr, ako mu bol zaslaný zo strany účastníka v konaní súhlas so späťvzatím návrhu na vydanie predbežného opatrenia, odňal mu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd poukazuje však na tú skutočnosť, že namietaná vada musí byť spojená s konaním, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého výroku odvolacieho súdu. To v danej veci nie je splnené, nakoľko ako dovolateľ výslovne uviedol, napáda druhý výrok uznesenia

odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania, tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie o tomto výroku napadnutého uznesenia pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou znemožňujúcou otcovi maloletej realizáciu jeho procesných práv a treba uviesť, že otec maloletej vo vzťahu k tomuto konaniu ani vadu podľa § 237 f/O. s.p. nenamietal.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na obsah a dôvody procesne neprípustného mimoriadneho opravného prostriedku otca maloletej, v ktorých nad rámec a v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky hodnotí spôsob rozhodovania dovolacieho súdu, udáva, že pokiaľ dovolateľ uplatnil aj tzv. dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p., ich úspešné uplatnenie je podmienené záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k tomuto záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak by dovolací súd posudzoval opodstatnenosť uplatnenia jednotlivých dovolacích dôvodov napriek tomu, že boli uplatnené v procesne neprípustnom dovolaní, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka na opačnej procesnej strane (porovnaj II. ÚS 172/03).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli

dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. februára 2013

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová